

SenLinJu

ALHEMIZOVANA

Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

SenLinYu

ALCHEMISED

Copyright © 2025 by SenLinYu

Cover design © Regina Flath

Cover Illustration © Eva Eller

Endpaper pattern design © Regina Flath

Endpaper art by Golden Shrimp/Shutterstock (esoteric symbols), Evgenia Pichkur/Shutterstock (alchemical symbols), Yevheniia Lytvynovych/Shutterstock (magic ingredients and herbs)

Interior illustrations © Part title sun crest illustration by Alex Hovey

Part title rose and dragon and case stamp illustrations by Francesca Baerald

Chapter openers art by Lazarev/iStock (lunar phases)

Illustration by Avendell Art

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Džejm, zato što me je pronašla

Napomena

Ovo je delo mašte koje istražuje mnoge mračnije aspekte rata i preživljavanja, i na to upozoravam čitaoce. Za više pojedinosti, molim da pogledate napomene o sadržaju na kraju knjige.

PRVI DEO

PROLOG

HELENA SE PONEKAD PITALA da li još ima oči. Tami oko nje nije bilo kraja. Isprva je mislila da će se, ako bude dovoljno dugo čekala, pojaviti neka iskra svetlosti, ili da će neko doći. Ali koliko god dugo da je čekala, nije bilo ničega.

Samo beskrajna tama.

Imala je telo; osećala ga je obavijenog oko nje poput kaveza, ali nikav njen napor niti odlučnost nisu bili dovoljni da ga pokrenu. Plutalo je tromo i neosetljivo, osim kada bi se silovito trzalo prožeto talasima – udarima električne struje koji su je kidali, počevši od osnove njenog vrata, nagoneći svaki mišić u njenom telu da se snažno zgrči. Jednako naglo kako bi se pojavili, tako bi i nestali. Samo je na osnovu njih imala utisak da vreme prolazi.

Radili su to kako bi bili sigurni da joj mišići neće potpuno propasti dok je u stanju zastoja. Helena se sećala te pojedinosti. Sećala se da je tamo bila smeštena kao zatvorenica, da je čuvaju u tom stanju, ali da će jednog dana neko doći po nju.

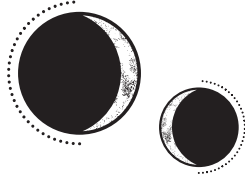
Najpre je odbrojavala vreme između udara kako bi izračunala koliko su učestali. Sekundu po sekundu. Deset hiljada i osamsto. Svaka tri sata, bez izuzetka. Uvek isto. Zatim je brojala same udare, ali kako je broj rastao i rastao, prestala je s tim, uplašena od onog što bi mogla da ustanovi.

Primoravala je sebe da se usredsredi na druge stvari, ne na čekanje. Ne na beskraj. Ne na tamu. Morala je da čeka, pa je sebi zadala rutinu kako bi

joj um ostao bistar. Zamišljala je šetnje. Litice i nebo. Posećivala sva mesta na kojima je ikada bila. Sve knjige koje je pročitala.

Morala je da izdrži. Da ostane prisebna. Tako će biti spremna. *Morala* je da ostane spremna.

Neće dozvoliti sebi da iščili.

PRVO POGLAVLJE

KADA JE SVETLOST DOŠLA, umalo nije raspolutila Helenin mozak. Začulo se vrištanje. „Jebote! Kako je ova budna?“ Neki glas se probio kroz agoniju čula.

Svetlost ju je probadala. Šiljak zariven kroz njene oči kopao joj je po lobanji. Bogovi, njene oči.

Uskoprcala se. Oštrina se mutila, kovitlala. Vrela tečnost pohrlila joj je niz grlo. Huk u ušima.

Klizavi prsti su joj se zabadali u ruke, do kosti, vukli je naviše. Vazduh joj je navalio u pluća, nagnavši ih da se grče dok se tečnost vraćala nazad.

„Jebem ti ovaj želatin za zastoj. Ne mogu normalno da je uhvatim. Ućutkajte je! Ovako će se udaviti.“

Glava joj je tresnula o nešto kada su je ispustili. Hrapavi kamen joj je zasekao šake. Naslepo je grebala, pokušavajući da se podigne. Oči su joj bile stisnute i zatvorene, ali svetlost je i dalje bila nož u njenoj lobanji. Neki tvrd predmet bio joj je strgnut s potiljka, i nešto toplo i vlažno slilo joj se niz kožu.

„Jebote, kako to da je budna? Neko mora da je zasrao s dozom. Ne dajte joj da otpuzi.“

Ponovo su je zgrabili za ruke i podigli s poda.

Otrgla se, primoravši sebe da otvori oči. Mogla je da razabere samo zaslepljujuću belinu. Nasrnula je tamo.

„Pa pizda ti materina, skotušo, posekla si me!“

Bol joj eksplodira na temenu.

JOŠ JE BILO SVETLA kada joj se svest vratila.

Dolazila je polako, kao da je pod vodom, plivajući prema površini koja se mreškala tik van domašaja, vraćala joj se kap po kap. Oči su joj bile zatvorene; svetlost je bila odmah iza njih. Već je osećala bol od nje.

Ležala je na nečem tvrdom. Na hladnom stolu, čiji je metal bio inertan pod njenim prstima.

Mogla je da nejasno razazna glasove, prigušene ali bliske.

„Pa?“ Ženski glas. „Ima li još ovakvih?“

„Nema.“ Muški glas. Onaj isti odranije. „Ostale smo izvukli. Samo je ova bila pogrešno uskladištena.“

„I bila je svesna kad ste otvorili rezervoar?“

„Jeste. Počela je da vrišti čim smo podigli poklopac i izvukli je. Zamalo me srčka nije strefila, vala baš. Vilems se toliko prepaao da je umalo nije udavio, a kad smo je i izvukli, jebote, podivljala je kao zver. Izgrebala me je samo tako dok je nismo onesvestili. Imala je infuziju i sve to, ali bez sedativa. Mora da je neko to zabrljao.“

„To ne objašnjava nedostatak dokumentacije o njoj“, rekla je žena. „Čudno.“

„Verovatno su zbrzali stvar. Nije mogla da bude dugo čuvana. Čak su i oni koje su propisno odradili uglavnom mrtvi. U mnogim rezervoarima je samo supa s kostima.“ Muškarac se nasmeja s nelagodom.

„Saznaćemo više kada je odvedem u Centralu“, rekla je žena. Zvučala je nezainteresovano. „Dobro je što si ovo prijavio. Radi se o anomaliji. Javi mi koliko će se ostalih probuditi. Svi leševi dovoljno očuvani za reanimaciju idu u rudnike. Živi odlaze u Ispostavu.“

„Naravno. A vi ćete me pomenuti po dobrom gde treba, zar ne? Mnogo bi mi značilo kad biste to uradili.“ Muškarac je zvučao optimistično, a smeh mu je bio usiljen. „Znate, godine idu, i sve to.“

„Vrhovni nekromant ima mnogo molbi na razmatranju. Tvoj rad neće biti zaboravljen. Pripremi kamion za transport.“

Začulo se udaljavanje koraka praćeno razdraženim uzdahom.

„Nema potrebe da glumiš da si u nesvesti; znam da si budna. Otvori oči“, rekla je žena. „Izmenila sam ti čula, tako da svetlost ne bi trebalo da ti previše smeta.“

Helena oprezno pogleda kroz trepavice.

Svet oko nje bio je u zelenkastom sumraku, a sva obličja izgledala su kao senke. Nejasna silueta neke osobe pomerala se desno od nje.

Oči su joj tromo pratile pokret.

„Dobro. Pratiš instrukcije i pokrete.“

Helena pokušava da progovori, ali začu se samo tiho brektanje.

Škljocnu hemijska olovke i zašušta papir.

„Dakle, Zatvorenica 1273, ili si Zatvorenica 19819? Imaš dva zatvorenička broja, i ni za jedan od njih nema evidencije u ovoj ustanovi. Da nemaš možda neko ime?“

Helena ne odgovori. Sada kad sama pomisao na svetlost više nije ulivala stravu u nju, mogla je makar malo da razmišlja. I dalje je bila zatočenik.

Žena huknu nestrpljivo. „Da li me razumeš?“

Helena nastavi da čuti.

„Pa, biće da ne mogu previše da očekujem. Ionako ćemo uskoro saznati. Ti, povedi je.“

Silueta se rastopi u pozadini i pojaviše se nove figure. Hladna koža pritisnu joj zglobove. Zadah hemijskih konzervansa i ustajalog mesa pekao joj je nozdrve. Nekrorobovi. Pokuša da im vidi lica, ali oči su joj klizile s njih, odbijajući da se fokusiraju.

Sto se zatrese dok su ga gurali preko kamenog poda, i vibracije joj se rasuše kroz lobanju do zuba.

Zatim svetlo ojača toliko da joj je probolo mrežnjače kao igle. Ona prigušeno vrisnu i ponovo čvrsto zatvori oči.

Oseti mučan trzaj uvis, i sve se opet pomračilo, a negde ispod nje zatutnja motor.

Morala je da pobegne. Ona pokušava da se pomeri i oseti zveckanje metala.

„Lezi mirno.“ Ženin glas se začu ponovo, iznenada. Veoma blizu.

Helena se trže u stranu, dišući u ubrzanim brektajima, dok su joj se šake i stopala izvijali u okovima. Morala je da beži. Morala je...

„Ne zagorčavaj mi dodatno dan“, reče žena ledenim tonom.

Prsti dograbiše Helenu ispod glave i puls energije prostruja joj kroz mozak.

Ponovo mrak.

NALET AGONIJE I NAGLI UŽAS iščupaše Helenu natrag u svesno stanje.

Ona se trže uvis, širom otvorenih očiju, taman na vreme da vidi kako se špric udaljava. Lanci se bučno zategnuše i ona pade nazad, dok joj je srce tutnjalo, a svaki otkucaj donosio je bol kao da je probodeno nožem.

„Eto tako.“ Začu se zveket šprica bačenog na metalnu tacnu negde desno od nje. „To bi trebalo da te razbistri i omogući ti da govoriš.“

Bila je to ona žena odranije.

Helena više nije bila na stolu ni u kamionu. Ispod nje je bio tvrd dušek, a jak sterilni miris antiseptika osećao se svud oko nje.

Nad njom se nadnosila bleđa, siva tavanica.

Zajedno sa bolom, energija najednom pokulja kroz njene vene, jačajući u usijanu vrelinu koja joj je gorela u šakama dok ih je stiskala. Osećala je kako joj se svest izoštrava i sve postaje svetlije, jasnije. Ona se izvi, a metal joj zaseče zglob.

„Mani se ćorava posla. Polomićeš kosti, a nećeš se izvući iz tih okova. Odgovori na pitanja i možda ću ti dopustiti da ustaneš pre nego što dejstvo leka prođe. Koliko shvatam, inače to može da bude veoma bolno.“

Nesposobna da se pomeri, Helena oseti kako njen um počinje da juri umesto toga. Injekcija, neka vrsta grubog stimulansa. Zarobljen u njenom telu, priliv energije joj se ulivao u mozak, a raštrkane, panične misli sakupljale su se u kristalni fokus.

„Helena Marino. Trebalo bi...“, začu se šuštanje papira, „prema dosijeu 1273 da budeš mrtva. Bila si označena za čistku zbog nedefinisanih 'opsežnih povreda'. Ali oznaka 19819 znači da si izabrana za stanje zastoja.“ Okrenula je još stranica. „Međutim, nema evidencije da si ikada stigla tamo niti prošla obradu.“ Žena coknu. „Nisi postojala nigde u našem sistemu još od avgusta prošle godine. Četrnaest meseci. A sada te nalazimo u samom skladištu za zastoj u koje nikada nisi stigla. Kako to?“

Helena polako trepnu, pokušavajući da obradi te informacije. Četrnaest meseci?

„Naravno, u stanju zastoja niko ne može preživeti toliko dugo. Čak je i šest meseci u savršanim uslovima gotovo nemoguće, a ti nisi bila čak ni pravilno uskladištena. Pa otkud si se onda pojavila? I ko te je tu stavio?“

Helena okrenu glavu u stranu, odbivši da odgovori.

„Hmmm“, žena priđe bliže. „Nisi ni u kakvoj nevolji. Reci istinu i s ovim će biti svršeno. Gde si bila pre nego što si stavljena u stanje zastoja?“

Pitanje je izrekla polako.

Helena oćuta na to, iako ju je vilica pekla od potrebe da se pomeri. Telo joj je drhtalo dok joj je srce teralo drogu dublje u vene.

Nije više imala nikoga da štiti, ali odbijala je da sarađuje sa svojim tamničarima. Da im bilo šta olakša, makar to bio i samo sistem klasifikacije.

Osim toga, nije ni bila nigde drugde.

„Gde. Si. Bila. Pre zastoja?“ Žena je govorila glasno.

Helenino grlo se stegnu kad je pokušala da čak i ne pomisli na odgovor, jer ju je prisećanje razdiralo.

Pre skladišta, bila je zarobljena sa svima ostalima, nagurana u kaveze ispred Alhemijskog tornja, gde su svi zatvorenici dovedeni da prisustvuju „proslavi“ kraja rata.

Još je osećala miris dima i krvi u letnjoj žegi, čula razuzdane pokliče dok su vođe pokreta otpora umirale, a njihovi krici jenjavali. Gledala ih je kako umiru, i znala da nije gotovo, čak ni tada.

Neki nekromant iz mase bi požurio napred, željan da se pokaže, i za nekoliko sekundi to mrtvo telo bi ponovo ustalo. Neko kome je Helena verovala ili kome je služila, vraćen reanimacijom. Nekrorob, prazan automatski leš. Raskomadani, kože odrane u trake, s povadenim organima, praznim očima, opuštenim licem, korišćeni su da ubiju sledećeg „izdajnika“, na još brutalnijiji način.

Smaknuća nisu prestala sve dok vazduh nije bio crven od krvave izmaglice.

Leš generala Titusa Bajarda iskoristili su kako bi ubili njegovu ženu. Polako. Naterali su ga da jede njene režnjeve koje je sam odsecao.

Svaka smrt je otkinula za sebe deo Helene, sve dok u njenim grudima nije preostala samo pećina tuge. Kada više nije bilo nikoga dovoljno važnog da se javno ubije, smestili su je u taj rezervoar za stanje zastoja.

Ostali zatvorenici bili su onesveščeni dok su ih paralizovali, dok su im igle zavlačili u vene, cevi u nos, maske na lica. Ne i Helena.

Nju su držali u budnom stanju, svesnu klaustrofobičnog užasa svega što su joj radili, zaključanu u sopstvenom telu i ostavljenu u mraku. Tamo je čekala da neko dođe po nju.

Niko nikada nije došao.

Prsti joj pucnuše ispred lica, trgavši je iz sećanja. Žena je piljila u nju.

„Neću dozvoliti da jedna greška u dokumentaciji naruši moj ugled. Ako nećeš da odgovoriš, prestaću sa ovim *lakim* pristupom.“

Helena se trže.

„Vidiš? Razumeš me.“

Želudac joj se skupi, ali ona stegnu vilicu.

Žena priđe bliže. Helenine oči su se naprezale da je razaznaju. Četvrtasto lice s nestrpljivo napućenim usnama. Medicinska uniforma.

„Možda bi trebalo da se poslužimo primerom.“ Ženina ruka stisnu Helenin vrat. Helena kratko, oštro zasopta kada bukteća hladna energija prostruja kroz nju, prema kičmi.

Nije to bilo kao električni udar u rezervoaru; ovo se zabadalo iz ženine ruke u Helenu kao igla. Kanalisanje energije zabrujalo je kroz nju kao akustična viljuška, sve dok nisu zavibrirali na istoj talasnoj dužini.

Žena stegnu prste. Bol grunu kroz svaki nerv u Heleninom telu. Ona se oglasi soptavim, grgotavim krikom, telo joj se zgrči, šake potegoše okove.

„Mirna.“

Trzaj, i Helena klonu. Nije osećala ništa ispod grudi. Kao da joj je kičma bila presečena. Krv joj je ključala u panici.

Zamah ženine ruke, i praznina utrnulosti iščeznu.

Prsti ogrubeli od sapuna opasno predoše niz Heleninu mišicu.

„Razumeš li sad?“

Ženina rezonanca još je proticala kroz nju kao struja, upozorenje u utrobi. Helena uspe da drhtavo klimne glavom. Trebalo je da shvati: ta žena je bila vivimant. Inverzni bliznac nekromantije, primenjivane na živima umesto na mrtvima.

„Znala sam da ćeš ukapirati. Da probamo ponovo.“

Helenino grlo se stegnu, dok su je oči pekle. Svaki nerv joj je podrhtavao, krv hućala u ušima. Kakvu je štetu mogla da pretrpi ako odgovori?

„Odakle si došla?“

„Sss... iz... skladiššš...“ Helena se upinjala da natera jezik na poslušnost.

„Mani me tih stranih besmislica. Govori paladijski“, reče žena oštro.

Paladijski jezik nije postojao; žena je govorila severnjačkim dijalektom. Helena je želela da joj to kaže, ali ne bi joj bilo od pomoći. Proguta knedlu, pokuša ponovo, ali jezik joj sve smulja zajedno.

Žena uzdahnu. „Zašto mi vi borci iz pokreta otpora uvek traćite vreme? Možda se, ako ti prodrmano mozak, setiš kako da govoriš propisnim jezikom.“

Ovog puta zgrabi Helenu za glavu. Talas rezonance grunu s obe strane kao dve činele udarene jedna o drugu.

Sve se zacrveni. Krik istrgnut iz Heleninog grla zvučao je životinjski.

Ruke se povukoše. „Šta sad, koji moj?“

Helena nije bila sigurna da li to žena trči oko nje ili se soba vrti.

„Šta je ovo? Ko ti je ovo uradio?“

Helena je omamljeno zurila uvis dok se crvenilo povlačilo iz njenog vida. Šake su joj se trzale i grčile, konvulzivno trzale lance. Nije znala šta ta pitanja znače.

„Neko je nešto uradio tvom umu“, reče žena zbunjeno, ali ujedno i neobično uzbuđeno. „Neku vrstu transmutacije. Nikada nisam videla ništa slično. Moraću da ovo prijavim. Trebaće mi specijalista. Ti imaš...“ Žena načas začuta. „Nema naziva za ovo! Moraću *ja* da ga smislim...“

Činilo se da govori uglavnom sama sebi. „Transmutacione barijere unutar mozga. Kako je to moguće? Nikad nisam... postoje... obrasci u tome.“

Ona ponovo dodirnu Helenu. Helena se trže, ali ovog puta rezonanca nije bila namenjena mučenju, već su to bili samo srsi energije kroz njen mozak koji su sve ponovo obojili u drečavocrveno.

„Ovo je razrađeno, prelepo, profesionalno delo. Vivimant koji ručno preslaže ljudsku svest.“

Helena je ležala tamo i ništa nije razumela.

Ženino lice se primaknu dovoljno blizu da Helena razazna plave oči, duboke bore između njih i oko usana. Gledala je Helenu sa pomnom fascinacijom.

„Da je Benet još tu, divio bi se preciznosti s kojom je ovo izvedeno.“ Rezonanca se kretala kroz Helenin um opipljivo kao da su joj prsti klizili po unutrašnjosti lobanje. Ženine blede oči izgubile su fokus dok je radila. „Najmanja greška, i bila bi kao biljka, ali onaj ko je ovo radio, ostavio te je gotovo *potpuno* netaknutom. Ovo je genijalno.“

„Ššš-ta?“ Helena je konačno uspela da izgovori jasnu reč.

„Pitam se... Kako to izgleda?“ Žena se udalji, pa se vrati minut kasnije, noseći staklenu ploču.

Helena začkilji i prepozna taj predmet. Rezonantni ekran. Često se koristio u akademskim prezentacijama i alhemijskim medicinskim postupcima. Gas je koristio reaktivne čestice da bi dobio odraz oblika i obrazaca kanala rezonance.

Žena podiže staklo iznad sebe, a drugu ruku položi Heleni na čelo i pusti rezonancu kroz njenu glavu. Njoj vidno polje opet pocrvene, ali Helena nastavi da čkilji i posmatra kako se tamni oblak između ploča pretvara u

nejasni oblik ljudskog mozga, a zatim u neshvatljivu paukovu mrežu linija izuvijanih posvuda.

„Sumnjam da razumeš išta od ovoga, ali zamisli da je tvoj um... grad. Tvoje misli putuju različitim ulicama kako bi stigle do odredišta. Ove linije su tvoje ulice koje su preusmerene. Postoje barijere, transmutacijski izrađene, tako da je neko umesto prirodne putanje kroz mozak stvorio alternativne trase. Neka područja su potpuno odsečena. Ne mogu da zamislim kako... Veština potrebna za ovo nalagala bi...“

Reči joj zamreše. Spustila je ekran i prodorno pogledala Helenu.

„Ko je radio na tebi?“ Pitanje je bilo glasno, sporo i preneglašeno.

Helena samo odmahnu glavom.

Ženin izraz opasno ogrube, ali onda ona kao da se predomisli. „Pretpostavljam da ne bi ni znala, s obzirom na stanje u kojem ti je mozak. Verovatno si srećna što se uopšte sećaš sopstvenog imena. Bila si student alhemije, pretpostavljam?“ Dokono kucnu po metalnoj narukvici na Heleninom zapešću.

Helena bojažljivo klimnu glavom.

„I strankinja. Očigledno.“ Ona odmeri Helenu pogledom.

Helena proguta knedlu. „Etras.“

„Ah, znači da si prilično daleko od kuće. Sećaš li se svog repertoara rezonance?“

„Raz... noliko.“

„Hmm.“ Žena nabra veđe i zagleda se detaljnije u Helenu. „Čekaj. Sećam se da sam čula za tebe. Ti si ono čudo od deteta koje su Holdfasti sponzorirali. To mora da je bilo pre više od decenije, dakle sada sigurno imaš, koliko, dvadeset i nešto?“

Helenu su oči pekle, i ona kratko klimnu glavom.

Žena podiže obrvu. „Sećaš li se šta se desilo tvom pokrovitelju, principatu Apolonu?“

„Ubijen.“

„Mhm. I rat. Sigurna sam da se toga sećaš. Jesi li ti pomagala mladom Holdfastu da spali grad? Tvom dragom Luku, kako ste svi voleli da ga zovete?“

Heleni se stegnu grlo. „Nisam se... borila.“

Žena se oglasi tihim iznenađenim zvukom. Oči joj se skupiše. „Ali poslednja bitka? Pretpostavljam da se toga sećaš?“

Helenina usta se nekoliko puta otvoriše, dok joj se jezik upinjao da se rasplete. „Mi... pokret... otpora je izgubio. Bila su... smaknuća. M-Moruo je došao... na kraju. O... on je držao Luka. U... ubio ga je... tamo. Onda... onda su mene... odveli su me u skladište.“

„Ko to?“

Helena gorko proguta knedlu. „L... ličevi.“

Žena se nasmeja. „Nisam dugo čula da se iko usudio da koristi tu reč. Svi besmrtnici, bez obzira na oblik, najuzvišeniji su sledbenici vrhovnog nekromanta. Njihova besmrtnost nagrada je za izuzetnost. U ovom novom svetu smrt odnosi samo nedostojne. Koliko god pokušavala da ih vrediša, tvoji prijatelji su ti od kojih je ostao samo pepeo, da budu zaboravljeni.“

Ona dodirnu Helenino čelo. „Mada izgledaš uglavnom netaknuto. Čemu onda toliki trud? I ko je uopšte mogao da...?“ Žena uze rezonantni ekran, baci još jednom pogled na njega, pa nestade kroz zastore.

Helena oseti olakšanje zbog ženinog odlaska.

Njena sećanja ili um bili su izmenjeni?

Pomislila bi da je u pitanju trik, ali videla je ekran rezonance. Znala je kako mozak treba da izgleda. Potrebna je visoko specijalizovana i temeljna vivimantija kako bi se um transmutovala u takvo stanje.

Takav događaj se obično ne zaboravlja.

Opet, ona nije *osećala* da je bilo šta zaboravila, osim pomenutih opsežnih povreda.

Nije se sećala nikakvih povreda, već samo šoka, tuge i užasa.

Proguta knedlu i žmirnu, pokušavajući da ne misli na to.

Obazrevši se, ona pokuša da razabere okolinu. Šta god da su ubrizgali u nju, radilo se o brutalno efikasnom leku. Oštra masnica širila se na njenim grudima gde je igla probila put do srca. Svaki otkucaj ju je boleo.

Ona spusti pogled. Uz stranice kreveta bile su postavljene šipke, a metalni okovi oko njenog zapešća bili su vezani za njih. Koža joj je bila odrana i pomodrela, a ispod okova koji su je prikivali za krevet, zelenkasta metalna traka bila je takođe zaključana oko svakog njenog ručnog zgloba.

Makar je njih uspela da prepozna. Namakli su ih oko njenih zapešća tokom proslave.

U mraku gustom od krvi, sa malo svetlosti buktinja i previše tela u skućenom kavezu, jedva je mogla da ih vidi. Ali ih je upamtila.

U rezervoaru za stanje zastoja bila je neprestano svesna da su tu, stegnuti oko njenih zglobova. Njihovo postojanje bilo je uporno na rubu njene svesti, neizbežno prisustvo koje je gušilo njenu rezonancu, sprečavajući svaku transmucionu manipulaciju koja bi joj omogućila da pobegne.

Čak i u rezervoaru, osećala je lumitijum u njima.

Po svojoj prirodi, lumitijum je vezivao četiri elementa: vazduh, vodu, zemlju i vatru, i u tom vezivanju nastajala je rezonanca.

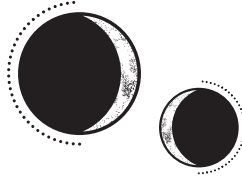
Sveta vera je podučavala da je rezonanca dar koji donosi Sol, božanstvo elementarne Kvintesencije, da uzdigne čovečanstvo. Rezonanca je bila retka sposobnost u mnogim delovima sveta, ali ne i u Solovoj izabranoj zemlji Paladiji. Predratni popis stanovništva procenjivao je da se kod gotovo petine stanovništva mogao zapaziti merljivi nivo rezonance. Očekivalo se da taj broj dodatno poraste u sledećoj generaciji.

Rezonanca se obično koristila za alhemiju metala i neorganskih jedinjenja, i omogućavala je transmuciju ili alhemizaciju. Međutim, u defektnoj duši koja se opire Solovim prirodnim zakonima, rezonanca se može iskvariti i omogućiti vivimantiju – poput one koju je ta žena koristila na Heleni – i nekromantiju, kojom se stvaraju nekrorobovi.

Kao element rezonance, lumitijum je mogao da pojača ili izlaganjem čak stvori rezonancu u inertnim predmetima, tako da postanu podložni alhemiji. Međutim, čisti lumitijum bio je isuviše božanski za smrtnike; prekomerna izloženost izazivala je kaheksiju, a za pojedince sa rezonancom, neposredno izlaganje izazivalo je sirov, metalni bol u živcima.

Činilo se da se Helena ne oseća bolesnom od lumitijuma u okovima. To je značilo da ga je nešto izmenilo. Oštra energija u okovima bila je podešena na njenu rezonancu, ali umesto da je ranjava, zamućivala joj je čula. Osećala je svoju rezonancu, ali kad bi pokušala da uspostavi kontrolu nad njom, okovi su bili kao beli šum u njenim nervima. Koliko god se trudila, nije mogla to da probije.

Znala je samo jedno: dok god ti okovi budu zaključani, ona neće biti nikakva alhemičarka.

DRUGO POGLAVLJE

NEGDE U BLIZINI BIO je nekrorob. Sama i u stanju da se usredsredi, Helena je osetila zadah raspadnutog mesa i hemijskih konzervanasa. Besmrtnici su koristili mrtve kao marionete da obavljaju sve nepoželjne ili fizičke poslove. Okovana i na čekanju, upitala se za šta su ovog koristili. Obazirala se u potrazi za bilo kakvom senkom iza zavesa.

„Marinova?“

Njeno ime bilo je izgovoreno tiho kao dašak vetra.

Okrenuvši se, Helena razabra lice koje je provirivalo kroz razdelnu zavesu. Jako je začkiljila i oči su joj se dovoljno fokusirale da razazna blede lice i kosu.

„Marinova, jesi li to ti?“

Helena klimnu glavom, i dalje pokušavajući da vidi ko je to.

„Ja sam, Grejs. Bila sam sestra u bolnici.“ Provukla se kroz zavesu dok je govorila. Imala je težak severnjački naglasak, sa tvrdim suglasnicima.

„Izvini, ja sam... dezorijentisana“, reče Helena.

„Nisam očekivala da ću te videti ovde.“ Grejs pride i mlado, ali upalo lice polako izroni iz polumraka, sa izrazom koji je istovremeno bio uplašen i radoznao.

Helenine oči se raširiše.

Grejsino lice bilo je unakaženo ožiljcima, dugim posekotinama koje su joj rasecale obraze, bradu i nos. To nisu bila slučajna oštećenja od povrede. Rezovi su bili namerni.

Helena pokuša da podigne ruku, ali lanci na njenim ručnim zglobovima bili su prekratki. „Šta se desilo?“

Grejs je izgledala zburnjeno, a zatim je – prateći Helenin pogled – podigla ruku kako bi sebi dodirnula lice. „O, posekotine? Sve ih imamo.“

„Šta? Zašto bi ličevi...“

Grejs žustro odmahnu glavom. „Tiše.“ Ona se brzo obazre oko sebe, onjušivši vazduh pre nego što je ponovo pogledala Helenu, sa besom u očima. „Ponekad koriste sivce za prisluškivanje. Jedan je ovde unutra, zar ne osećaš njegov smrad? Ne smeš da zoveš besmrtnike *ličevima*.“ Tu reč je izgovorila jedva čujnim šapatom. „Ako čuju... biće... posledica.“

Helena brzo klimnu glavom, u strahu da Grejs ne pobegne ukoliko ona ne bude pažljiva.

Grejs se primaknu bliže.

„Nisu nam ovo uradili besmrtnici.“ Ona pokaza na svoje lice. „Same smo sebi to uradile. Besmrtnici mogu da rade šta god požele s nama – sa svakim ko je etiketiran kao pripadnik pokreta otpora. Sad je moderno da umesto posluge drže sivce. A ponekad... samo žele nešto s čim će se zabavljati. Na nekoj proslavi ili... posle noćnog izlaska.“ Lice joj se iskrivi. „Niko ne interveniše. Čak i oni koji nisu besmrtnici niti u esnafima pristaju na to, jer svi se nadaju da će im tako porasti šanse da i sami zasluže besmrtnost.“

Grejs slegnu ramenima naglo, u trzaju. „Ali ako izgledaš dovoljno upropašćeno, neće te držati dugo.“ Drhtavo udahnu pa se prodorno zagleda u Helenu. „Gde si ti bila?“

Helena odmahnu glavom, pokušavajući da shvati sve što je Grejs rekla. „Odveli su me u skladište... posle...“

Grejsine oči se skupiše.

Helena joj pretraži lice pogledom. „Da li je Večni plamen još...“

„Ne.“ Grejs silovito odmahnu glavom, a izraz joj se pretvorio u gnev. „Svi su mrtvi. Baš svi. Posle Lukove smrti poslali su nas preostale u Ispostavu fabrike ispod brane. Većina ne sme da ode. Potrebni su meseci dobrog ponašanja da bi dobila dozvolu da izađeš, i moramo da nosimo ovo.“ Podiže zapešće stegnuto bakarnom narukvicom, sjajnijom i bolje podešenom od Heleninih. „Moramo da se prijavljujemo ujutru i uveče. Na snazi je policijski čas. Ako se neko ne pojavi duže od dvadeset četiri sata...“ Proguta knedlu. „Ako se ne pojavi, pošalju velikog čelnika da ga lovi, i uvek su mrtvi kad ih vrati. Upravnica voli da ih obesi, ostavi ih da

vise ponekad danima, a onda, kad počnu da trule, reanimira ih i pusti da 'rade' sa nama još neko vreme pre nego što odu u rudnike. Kaže da to radi kako ne bismo zaboravili na pravila.“

„Ko...“ Helena se naterala da to upita, iako se plašila odgovora.

Grejs je oklevala, i oči su joj malčice omekšale. „Lajla Bajard je bila prva koju je vratio.“

Grejs je govorila još nešto, ali Helena više nije čula. Jedino što je dopiralo do nje bilo je „*Lajla Bajard je bila prva*“, iznova i iznova.

Ne Lajla...

Grejsin glas se polako vraćao. „Upravnica je naredila da je uvuku u paladinski oklop i postave je na kapiju. Bila je mrtva već neko vreme. Mora da je prilično odmakla. Više od polovine lica joj je nedostajalo, a više nije imala ni veštačku nogu, pa su zavarili čeličnu šipku kako bi stajala uspravno. Ona... To zapravo ne može da se pomera. Samo stoji. Prolazimo tuda svaki dan.“ Grejs kao da tek tada primeti Helenin izraz; spusti pogled. „Sad je od nje ostao uglavnom kostur. Upravnica misli da je to... smešno.“

Helena odmahnu glavom, boreći se da to prihvati, ali naravno da je Lajla bila mrtva. Da bi zarobili i ubili Luka, morali su najpre da pobiju njegove paladine. To je bila zakletva koju su polagali, da umru za principata.

Helena s mukom proguta knedlu. „Ali sigurno negde... pokret otpora...“

„Nema pokreta otpora!“, reče Grejs oštrim šapatom. „Mislila si da ćemo mi ostali nastaviti da se borimo kad su svi u Večnom plamenu mrtvi? Nema svrhe. Veliki čelnik ubija sve. Svaki nagoveštaj, čak i šapat dovodi do toga da ljudi budu ubijeni. Ima ono... ono čudovište koje koristi za lov. Nema smisla ni bežati, ni pružati otpor, ni organizovati se osim ako baš ne želiš da budeš sledeći leš.“

Helena utihnu. Grejs je oprezno posmatrala kako se ona vrpolji, kao da će svaki čas dati petama vetra.

„Ko je veliki čelnik?“ Helena se nadala da je to bezbedno pitanje. Nije se sećala te titule.

Grejs odmahnu glavom. „Ne znam. I dalje nosi kacigu kao što su je besmrtnici nosili tokom rata. Vrhovni nekromant je suviše važan da bi se pojavljivao u javnosti, pa umesto toga šalje velikog čelnika. On je neka vrsta vivimanta, ali ne kao ostali. Ubija ljude a da ih i ne dodirne.“

„Rezonanca ne funkcioniše tako“, reče Helena automatski, ispravivši je refleksno. „Bez matrice, mora se formirati stabilan kanal putem kontakta, i onda...“

„Znam ja kako rezonanca funkcioniše“, odbrusi joj Grejs. „Ali videla sam kako on to radi. Prošle nedelje...“, Grejsin glas zamre; grlo joj poskoči nekoliko puta. „Postojao je švercerski lanac. Vlada nestašica žita. Hrana koju dobijamo u Ispostavi većinom je trula. Nekoliko ljudi je donosilo dodatnu hranu. Nije je bilo ni mnogo, ali čak je i upravnik čuo glasine da se zatvorenici organizuju. Ukupno deset njih. Javno pogubljenje. Veliki čelnik ih je sve odradio odjednom. Odradio ih je 'čisto' kako bi duže potrajali u rudnicima lumitijuma.“

Dok je govorila, činilo se da se Grejs skuplja, kao da je samo sećanje bilo dovoljno da je parališe. „Sada postoji samo preživljavanje. *Samo je to važno.*“ Poslednje reči izgovorila je šapatom, kao da nisu namenjene Heleni, već njoj samoj.

„Zašto si ovde, Grejs?“, pogledala je poluslepo oko sebe. „Ovo nije... nismo u Ispostavi, je li tako?“

Grejs odmahnu glavom. „Ne. Ovo sada zovu Centralom. Tu se izvode sva ispitivanja i eksperimenti besmrtnika. Ja...“ Zagrcnu se. „Imam tri brata. Mlađi su od mene. Nijedan nije bio dovoljno star da se prijavi, pa nisu bili na spiskovima pokreta otpora. Moj brat Gid uskoro će biti dovoljno star da radi i moći će da napusti Ispostavu. Dobijaće prave nadnice kad se to desi. Mi... samo moramo da izdržimo do tada.“

„Grejs...“

„Nude stvarno dobar novac za oči. Samo jedno oko, i imali bismo za nekoliko meseci.“

Helena je pogleda, zbunjena. „Šta će im oči?“

Grejs odmahnu glavom. „Ne znam. Samo mi treba novac.“

Da nije bila okovana za krevet, Helena bi pružila ruku prema njoj.

„Grejs, ako to uradiš... to nikad neće moći da se izleči...“

Grejs se nasmeja naglo, gotovo divlje. „Znam da oči ne mogu opet da izrastu. Zato i plaćaju toliko za njih.“

„Da, ali...“

„Zašto da ih zadržim?“ Grejs je zvučala gotovo histerično. „Da imam dva oka i gledam kako mi braća skapavaju od gladi? Nema hrane!“ Više nije šaputala. Ožiljci na njenom licu pocrveneli su, postali još izraženiji. „Ti ne znaš... nemaš pojma kako je sada. Gde si bila? Zašto nisi spasla Luka? Trebalo je ti to da uradiš, ali nisi. Umro je! Svi smo to gledali. I Bajardi su mrtvi. I svi u Večnom plamenu su mrtvi – osim tebe. I ti misliš da treba da marim za svoje oči?“

Pre nego što je Helena uspela da odgovori, ili da Grejs kaže još nešto, u blizini se začuše koraci.

Strava obli Grejsino lice i ona pobeže.

Zavesa s druge strane Heleninog kreveta naglo se razmaknuše i prostor ispuni nekoliko figura. Kada je jedna pošla prema krevetu, Helena prepoznala svoju islednicu. Bore na ženinom licu bile su upadljive zbog napetosti.

Helena nije mogla jasno da razabere ostale iza nje, ali bili su neprirodno sivi, zbog čega se momentalno naježila; prostor između zavesa ispunio se mirisom konzervansa.

„To je ova“, reče žena. „Sasvim obezbeđena, kao što sam vam i rekla.“ Nervozno se osvrnula prema figurama koje su se kretale poput kolektiva.

Nekrorobovi. Svi su bili nekrorobovi.

Ona pogleda u Helenu. „Vrhovni nekromant nas je poslao po tebe. Želi lično da prisustvuje tvom ispitivanju.“

Helena oseti stezanje u grudima i ona trgnu okove. „Ne.“

Nije mogla. Nije smela da ga vidi ponovo. Jedini put kad je videla vrhovnog nekromanta Moroua, on je ubio Luka.

Luka, koji je za nju bio čitav svet.

Helena se pridružila pokretu otpora i zaklela na vernost Redu Večnog plamena – ne iz vere, već zbog Luka Holdfasta. Jer ona možda nije verovala u bogove, ali verovala je u njega, da je dobar i ljubazan i da mu je stalo do svih.

Obećala je da će učiniti sve za njega.

Ali on je umro pred njenim očima.

Grlo joj se stezalo. „Ne“, ponovi ona kada krevet poskoči i zakotrlja se na točkićima, dok njeni tamničari nisu obraćali pažnju na nju.

Tek kod liftova Helena prepoznade okruženje i shvati šta je Centrala. Murali i umetnička dela bili su sastrugani sa zidova, portreti i pozlata nestali tako da je unutrašnjost ostala gruba i gola, ali ona je poznavala ukrasne kovane šare na rešetkastim vratima lifta.

Gledala ih je svakog dana od svoje desete godine.

Nalazila se u Alhemijском tornju. U samom srcu Alhemijskog instituta koji su Holdfasti osnovali.

Ovo je bila Centrala.

„Šta ste to uradili?“ Glas joj je podrhtavao od užasa i tuge. „Šta ste to uradili?“

„Smiri se“, procedi žena kroz zube, zapiljivši se u Helenu. Neprestano je bacala pogled na nekrorobove oko njih.

Helena nije mogla da se smiri. Bilo je to kao da se vratila kući i shvatila da je sav mir koji joj je nekada pružala rastrgnut, lepota zguljena, sve što joj je nekada bilo poznato sljušteno i razoreno.

Helena je prešla pola sveta kako bi studirala u ovom tornju. Luk je bio toliko ponosan na Institut, koji je izgradila njegova porodica. Bilo je to srce Paladije. Upoznala ga je kroz njegove oči, svu njegovu istoriju i značaj. A sada je bio opustošen i unakažen.

Razmere Lukovog gubitka bile su prevelike za nju, ali nekako je mogla da tuguje zbog ovog delića tog gubitka. Ote joj se jecaj, jauk nalik na vrisak.

Prsti joj stegnuše potiljak toliko da joj se nokti zariše u kožu.

Ona se sunovrati u spirali. Strmoglavi.

Dugi tunel. Ukovitlana tama.

Hladne mrtve ruke i miris smrti.

Kad joj se um razbistrio, bila je privezana za sto. Jaka svetiljka visila je iznad nje, a snop je bio usmeren na Helenu tako da je prostorija oko nje iščezla.

Pored nje je stajao nizak muškarac uskog nosa, koji je neprestano dodirivao Helenino lice znojavim, vlažnim prstima, pritiskajući je između očiju, na slepoočnicama, bockajući je njima kroz kosu do lobanje.

„Ovo je... pravo čudo ljudske transmutacije, moram tako reći“, govorio je čovek brzo i visokim glasom. Imao je naglasak – nije to bio severnjački dijalekt, već nešto što je više vuklo na zapad. „Vivimantija ovakve veštine je... čudesna. Pravilno ste postupili kad ste me pozvali.“

Zavlada duga, teška tišina.

On se nakašlja. „Stv... stvar je u tome. Ovo je... nemoguće. Ovo... ne može da se uradi.“

„Očigledno može. Dokaz je pred nama“, odbrusi žena s druge Helenine strane, jedva vidljiva u gustim senkama.

„Da, sasvim tačno, doktorko Straud. Naravno, kako vi kažete. Ali... upotreba vivimantije na mozgu oduvek je bila najdelikatniji mogući postupak. Transmutacija ovakvog obima i složenosti prevazilazi sve poznate naučne mogućnosti. Pamćenje je tajanstvena stvar, veoma promenljiva kada se preslaže. Ne radi se o mestu, već o... putovanju uma. Stazi. Što je važnija, više puta pređena, tim je ta staza utabanija. Što se njom ređe prolazi...“, prsti mu uzdrhtaše, „ona je sve bleđa.“

„Pređite na stvar“, reče žena – doktorka Straud.

„Da, da. Postoje područja mozga koja se mogu izmeniti. U laboratorijama smo vivisecirali bezbroj ljudskih mozgova i sastavljali ih na razne načine, s izvesnim uspehom kao i... neuspehom. Ali ova transmutacija je sprovedena na... mislima. P-p-pamćenju. To što je ovde urađeno...“ Nešto vlažno pade Heleni na lice i ona shvati da to muškarčev znoj kaplje po njoj. „To je promena nečeg nepromenljivog. Neko je... raščlanio putanje njenog uma i stvorio alternativne trase za njih. Kako je to moglo da se uradi a da se ne upoznaju sve njene misli i sećanja? Ne. Ne. Ovo je naučno nemoguće.“

„Mislio sam da si ti specijalista za um.“ Glas izroni iz tame, tih i promukao.

Čovek zacvile kao da je spreman da zaplače. „Mozak... mozak jeste, vaša preuzvišenosti.“ On se nakloni prema senkama. „Ali ovaj rad nadilazi moje sposobnosti. Benet i ja, sećate se koliko smo radili za vašu stvar? Nadam se... Sećanja se ne mogu jednostavno regenerisati; um i duh moraju da ih iskuju. Duh se ne može menjati spoljnom silom... jer... groznice...“

„Postoji li ikakav način da se otkrije ono što je skriveno?“

Čovek je otvarao i zatvarao usta kao riba, zureći u tamu kao da očekuje da ga ova proguta.

„Holdfasti su mrtvi“, reče promukli glas, „Red Večnog plamena zbrisan je sa lica ove zemlje. Šta su to mogli da sakriju u njenom umu?“

Na pitanje je odgovorila tišina.

„Ko ju je smestio u ono skladište?“

Straudova istupi. „Nema potvrde za to, ali prema evidenciji, u to vreme je nadzor vršila Mandlova. Bilo je to nedugo pre njenog vaznesenja i premeštaja u Ispostavu.“

„Neka je pozovu ovamo.“

Straudova klimnu glavom i nestade. Kad je to učinila, senke se pomeriše.

Helena je mogla da vidi samo krajičkom oka, ali nije mogla da ne primeti Morouov izlazak iz tame.

Vrhovni nekromant nije bio onakav kakvog je pamtila. Kad je ubio Luka, bio je čovek. Sada je bio izmenjen. Udovi su mu štrčali u nemogućim uglovima iz zglobova i bio je visok gotovo kao dva muškarca.

Ona isprva pomisli da on nosi masku. Vrhovni nekromant je tokom proslave bio maskiran, sa ogromnim zlatnim polumesecom koji mu je zaklanjao polovinu lica kao pomračeno sunce.

Međutim, dok se primicao, ona shvati da ne gleda u masku. Morouovo lice je ličilo na lobanju, crta toliko upalih, kože toliko providno blede da je mogla ispod nje da vidi kost.

Tamo gde je trebalo da mu budu oči, nalazile su se dve pocrnele, prazne duplje, kao da su bile spržene užarenim ugljevljem.

Ipak, nekako se činilo da i dalje može da vidi Helenu.

On stupi napred, ispruživši ruku, ali bilo je nečeg pogrešnog u njoj, zglobova je bilo previše, koža je bila bizarno rastegnuta. Previše kostiju unutra. Pre nego što su joj njegovi prsti okrnuli kožu, bol njegove rezonance probode joj lobanju.

Zacrvene joj se pred očima.

Vrisak je okruži sa svih strana, opeče joj bubne opne i nastavi se dok su joj sećanja eksplodirala u mozgu. Kaskada slika prolamala se kroz njenu svest.

Dokle god joj je pogled dopirao, ljudi su umirali. Šake su joj bile prekrivene krvlju. Posvuda su bila tela.

Klečala je na podu, držeći na okupu trupove, lica i udove, pokušavajući da ih vrati na mesto, da ih isplete u celinu. Iznova i iznova i iznova. Tela prekrivena opekotinama, toliko spržena vatrom da nije mogla da im razabere crte lica.

Uvek još jedno telo, i još jedno.

Rezonanca je kopala sve dublje i dublje, a vrištanje je bilo sve glasnije.

Videla je Luka. Živo, kao da je tu s njom. Njegovo lepo lice i oči plave kao letnje nebo, sa odrazom zlatne svetlosti sunca u njima.

Zatim Luka više nije bilo. Posvuda je bila krv. Mogla je da vidi samo pocrvenelu svetlost, razlomljenu i razglavljenu, kako pliva iznad nje. I da čuje vrištanje.

To je vrištala ona. Glasne žice bile su joj iskidane, sirovi bol parao joj je pluća i grlo. Oštar ubod bola kroz srce pri svakom udisaju vazduha.

Niski muškarac je mrmljao: „Ne bih preporučio...“, iznova i iznova, ruku obavijenih oko glave kao štit.

Začu se kucanje na vratima i Straudova se ponovo pojavi, jedva i pogledavši u Helenu.

„Mandlova je na putu. I...“ Oklevala je. „Dovela sam Šisea. Pomislila sam da bi mogao da zna nešto više o našoj zatvorenici. Bio je konsultant Večnog plamena. Ionako joj treba novo poništavanje; mislila sam da bi mogao da primeni to na njoj pre nego što ode.“

Neko je tiho vukao noge u tami. Helena izvi vrat koliko je mogla, napregnuvši oči ne bi li videla izdajnika.

Pojavi se muškarac oblog lica, tamne kose, s kutijicom u rukama. Zastade da se smerno pokloni pred vrhovnim nekromantom.

Morou mu pokaza na Helenu, mahnuvši. „Kakvu je vivimantiju koristio Večni plamen?“

Šiseo se primaknu i Helena shvati da je on sa Istoka. Sa Dalekog istoka. Susreo se s njenim optužujućim pogledom samo na trenutak pre nego što je skrenuo oči.

„Žao mi je.“ Još jednom se blago naklonio. „Konsultovali su me samo povremeno, zbog mog poznavanja metalurgije.“

Helena tiho odahnu s olakšanjem.

„Sigurno znaš nešto – ipak si radio u njihovim laboratorijama“, reče nestrpljivo Straudova. „Da li je makar prepoznaješ?“

Šiseo jedva pogleda u Helenu.

„Mislim da je bila isceliteljka“, reče tiho, obrativši ponovo pažnju na kutiju.

Helena se jedva приметно trgnu.

Straudova oštro pogleda u Helenu, skupivši oči.

„Zaista? Isceliteljka, kažeš?“ Glas Straudove zvučao je otrovno. Ona pročisti grlo, osvrnuvši se. „Naravno da sam znala da je bilo vivimanata koji su podržavali Večni plamen. Kao da bi mučeničkom smrću mogli zadobiti prihvatanje, iako je vera njihove darove odbacivala kao gnusobu.“ Pogled joj je bio zajedljiv. „Samo nisam shvatila da je *ona* jedna od njih.“

Niko ne reče ništa na to. Lice Straudove pocrvene. „Sigurna sam da bih to shvatila da sam imala više vremena za pronalaženje evidencije pokreta otpora. Ali zašto bi iko transmutovao um jedne isceliteljke?“

Šiseo se sada nakloni prema njoj. „Ne bih znao.“

Prostoriju prože sve snažniji osećaj uznemirenosti.

Morou uzdahnu poput mehova koji istiskuju vazduh. „On ništa ne zna. Obavi poništavanje i vodi ga napolje.“

Šiseo se pokloni i podiže Heleninu ruku koliko je mogao, zagledajući njeno zapešće i okov oko njega. Imao je meke šake za jednog metalurga.

„Ovo je... veoma star model. Ne potiskuje rezonancu u potpunosti“, reče on. Pogura okov uz Heleninu podlakticu koliko je to bilo moguće, i bilo je to kao da je šum potiskivanja zajedno s njim potisnut naviše, prema njenom mozgu.

On joj prstima vešto opipa ruku, pronasavši udubljenje odmah ispod zapešća, između dve kosti podlaktice.

Puls joj je tukao pod njegovim prstima. On ga oseti na trenutak, pa skloni prste u stranu, blago stisnuvši pre nego što se okrenuo prema Straudovoj. „Evo, tu.“

Straudova joj obavi zapešće suvim, tvrdim prstima. Helena oseti kratkotrajno peckanje rezonance Straudove, a zatim izgubi svaki osećaj od šake do lakta i telo joj klonu, paralizovano. Bez objašnjenja ili upozorenja, Straudova uze nešto iz kutije. Na svetlu sinuše zadebljana drška i dugačak, zašiljeni vrh šila.

S uvežbanom lakoćom, Straudova zari špic pravo kroz Helenino zapešće. Helena ne oseti ništa, ali grlo joj se stegnu, a želudac prevrnu dok je gledala kako Straudova sporim kružnim pokretima radi šilom dok je ono prolazilo između kostiju, da bi vrh izbio s druge strane.

Kad ga je izvukla, na špicu je bila kap krvi, a kroz Helenin zglob prostirala se rupa. Rana je bila bez krvi, sva iskidana koža, mišići i prekinuti sudovi momentalno su se zatvorili tokom tog postupka.

Odloživši šilo, Straudova uze Heleninu šaku, savi je i izvi unazad, proveravajući opseg pokreta. Osećaj se vratio, ali paraliza je još trajala.

„Svi nervi i vene su netaknuti“, reče Straudova i pusti je.

Helena je mogla samo da gleda kako Šiseo prilazi i provlači malu nazubljenu cevčicu kroz rupu koja je sada prolazila kroz njeno zapešće, sve dok krajevi nisu virili s obe strane. U trenutku kad je cevčica skliznula na mesto, mutni osećaj rezonance u Heleninoj levoj ruci sasvim je nestao.

Bilo je to kao da su iz nje istrgli jedno od čula.

Osećala je cevčicu u sebi, dok se otupljujuća inercija širila iz nje.

Šiseo izvuče nekakvu metalnu traku. Bila je glatka i sjajna s jedne, izbrazdana s druge strane. On namaknu brazdu preko nazubljenog kraja cevčice, i zatim joj obmota traku oko zgloba da je navuče preko drugog kraja, zaključavši cevčicu tamo pre nego što je ostatak metalne trake obmotao više puta, do kraja.

Proverio je zategnutost i prijanjanje, poravnao sve slojeve i pukim trzajem prstiju nagnao slojeve da se sliju u čvrst metalni prsten koji joj je savršeno pristajao.

Bez brave, bez ikakvog načina da se otvori osim pomoću rezonance.

Šiseo zavuče neobično savijenu žicu u sićušni otvor na starom okovu. Mehanizam unutra škljocnu i okov spade.

On ga uze pažljivo, kao da je reč o nekom zanimljivom antikvitetu, pa ga odloži u kutiju, prešavši zatim na Heleninu desnu stranu.

Helena se očajnički držala tog slabog ostatka rezonance, pokušavajući da se usredsredi, da upamti osećaj toga ko je i šta je, znajući da će za nekoliko minuta i to nestati.

Šiseo je upravo skidao drugi stari okov kad se vrata otvoriše i uđe stražar.
„Upravnica Mandl.“

U prostoriju stupi žena u uniformi, brzim, sigurnim korakom koji za stade kad joj pogled pade na Helenu.

Široka usta joj zinuše od šoka.

„Šta si učinila ovoj zatvorenici, Mandlova?“, upita Morou. Ponovo je nestao u senkama, ali glas mu se čuo jasno, još opasniji nego malopre.

Mandlova se baci ničice, nestavši iz Heleninog vidokruga.

„Vaša preuzvišenosti...“ Njen molećivi glas dizao se s poda.

„Spasao sam te od Holdfastâ i Vere. Spasao sam sve nekromante i vivimante poput tebe koji su živeli kao pacovi, strepeći od kazne Večnog plamena zbog vaših 'neprirodnih darova'. Dozvolio sam ti da se uzdigneš iznad onih koji su želeli da te pokore. A sada saznajem da si me izdala?“

„Ne! Nije to bila izdaja! Odana sam. Odana našoj stvari i odana vama! Bila je to moja glupa želja za osvetom – priznajem. Htela sam da pati. Ali nikad vas ne bih izdala.“

„Objasni.“

Mandlova se pridiže na kolena, pognute glave, ali glas joj je drhtao od emocija. „Ona je izdajica vivimanata! Mučila me je! Mislila je da je bolja od mene zato što je bila deo holdfastskog Instituta, zato što je njena vivimantija blagoslovena Večnim plamenom. Morala je biti kažnjena!“

Helena je zurila u tu ženu ošamućeno i zbunjeno.

„Petljala si po zatvorenici i njenoj evidenciji iz – zavisti?“ Straudova je izgledala zaprepašćeno. „Zašto nisi prijavila njene sposobnosti?“

Mandlova ustuknu. „Plašila sam se da će je favorizovati ako se to sazna. Da ćete je smatrati korisnom i da je nećete kazniti onako kako zaslužuje.“

Straudova se nadvi nad njom. „A kakvu si to kaznu mislila da zaslužuje?“

Mandlova nervozno proguta knedlu. „Ja... ostavila sam je svesnu... u rezervoaru za zastoj. Nameravala sam da se vratim. Htela sam da bude zarobljena, svesna i u strahu od onog što ću joj učiniti, ali onda sam raspoređena u Ispostavu i odabrana za vaznesenje. Plašila sam se da će moja

privremena slabost u rasuđivanju dovesti do razočaranja, pa nisam to prijavila. Ali nikada ne bih izdala našu veliku stvar!“

„Ona se nalazila u tom skladištu četrnaest meseci otkako si premeštena. Zašto nema nikakve dokumentacije o tome?“ Glas Straudove bio je krajnje sumnjičav.

„Planirala sam da dovršim njen dosije tek kad... budem gotova s njom. Kad sam otišla, pretpostavila sam da će umreti i da niko nikada neće saznati. Oprostite! Nisam učinila ništa drugo, kunem se.“ Mandlova se ponovo baci ničiće na pod.

„Sad vidim da sam bio previše velikodušan“, reče Morou. Njegovo košmaro lice i zjapeće očne duplje izroniše iz senki. Nagnu glavu kao da gleda dole, u Mandlovu. „Nisi bila dostojna mog dara.“

„Molim vas! Vaša preuzvišenosti, preklinjem vas... dajte mi...“

Mandlova prekinu da govori kada je neka nevidljiva sila podiže na noge. Prednji deo njene sive uniforme pocepa se dok su joj se rebra rastrgnutog grudnog koša otvarala u mlazu krvi.

Helena se naježi, a strava joj se uvuče u utrobu poput crva dok se topao i vlažan miris sveže krvi i izloženih organa širio prostorijom. U vazduhu je vibriralo nešto nalik tihom šumu koji je osećala u samim plućima.

Ali Mandlova, tako rascepljena, nije bila mrtva.

Ruke joj se podigoše i ona pokuša jednom da zagrebe po rebrima kako bi ih vratila na mesto, a drugom da se odbrani od Moroua, dok su joj izložena pluća pulsirala. „Još jednu šansu... molim vas! Neću vas izneveriti! Kunem se. Nećete zažaliti.“

„Ne, više me nećeš izneveriti“, reče Morou, i promukli glas mu je bio gotovo nežan kad je posegnuo u otvorene grudi Mandlove, zavukao prste ispod njenih pluća i izvukao svetlucavi komad metala odnekud blizu srca. Sitne niti utrobe bile su obavijene oko tog predmeta, splepljene za metal i za Morouove prste dok ga je on čupao napolje.

Kad ga je izvukao, telo Mandlove pade na pod. Nemo. Mrtvo.

Morou tiho uzdahnu i na trenutak se učinilo da se smanjio dok je stajao, držeći metal u ruci. Kroz krv se probijao oštar, blistav, lumitijumski sjaj predmeta.

On mahnu drugom rukom. Iz senki dopuza jedan nekrorob, kao životinja. Bila je to mlada žena u ranim fazama nekroze, još u dronjavim ostacima bolničke uniforme Večnog plamena. Lice joj je bilo prazno. Rupa na njejoj uniformi otkrivala je grudi prošarane pocrnelim venama.

Kad je nekrorobinja dopuzala do Moroua, uspravila se, i on je ugurao metalni komad u taj leš. Začu se tiho krckanje polomljene kosti posle čega joj posred grudi ostade rupa ljubičasta od stare krvi.

Žena-leš uzdrhta, a onda joj se izraz promeni i praznina nestade.

Ona posrnu i oglasi se divljim, kreštavim stenjanjem zagledana u po-crnele prste i telo u raspadanju.

„Ne! Molim vas, ne... nije to bilo moje...“

„Nemoj me ponovo izneveriti, Mandlova“, reče Morou, „i možda ću ti jednog dana dopustiti bolji relikvijar. Možda i tvoj prvobitni.“

Pokaza rukom na telo Mandlove na podu. Vazduh je opet zahujao dok su mu se prsti savijali, a njena rebra zatvarala. Telo Mandlove ustade. Prednji deo uniforme bio je pocepan, tako da je bila obnažena i oblivena krvlju. Koža joj je ponovo srasla, ali lice joj je bilo bezizražajno. Žena-leš pade na pod, naričući i preklinjući, grebući po rani posred grudi iz koje je izbijala sluz kao da pokušava da iščupa metal nazad, dok se Morou vraćao Heleni.

Straudova šutnu Mandlovu. „Zahvali vrhovnom nekromantu za tu milost što ti je dopustio telo vivimanta i povratak u Ispostavu, upravnice.“

Žena-leš zakrklja u poslednjem jauku i s mukom se osovi na noge.

„Hvala, vaša preuzvišenosti“, reče promuklo i otetura se napolje.

Straudova se pridruži Morouu, kao da je nimalo nije pogodilo ono što se upravo dogodilo.

„Je li moguće da neko preživi četrnaest meseci u zastoju?“, upita Straudova.

Morou ne odgovori, ali se nervozni, znojavi muškarac oglasi iz ugla u kojem se zgurio. „Za-zapravo, ta ideja ima određeni potencijal“, reče on, kročivši napred, pa se povuče kad Morou okrenu svoje prazne duplje prema njemu.

Nekoliko puta cimnu okovratnik košulje. „Naš dobri prijatelj sa Dalekog istoka...“, tu pokaza na Šisea, koji je bio zaokupljen čišćenjem svog šila, „pomenuo je da je oprema za potiskivanje na njoj bila stari model, bez potpunog blokiranja rezonance. Možda to objašnjava i njen um – i njen opstanak.“

Straudova skupi oči. „Kako?“

„Transmutacija izvršena nad njom nije nešto što bi druga osoba mogla da uradi. Ta su sećanja suviše duboko upletena u njen um. Međutim, ako ste imali nekog sposobnog za takvu složenost – iscelitelja, kao što naš prijatelj kaže da je bila – možda je ona...“

„Hoćeš da kažeš da je *ona* ovo učinila sama sebi?“ Straudova mahnu prema Heleni sa zajedljivom nevericom.

On se zagrcnu od sopstvene pljuvačke. „Pa... čini se da je to najverovatnije objašnjenje. Po mom mišljenju.“ Lice mu se caklilo od znoja.

Straudova usisa vazduh kroz zube. „A preživljavanje?“

„Nije... nije dozvolila sebi da umre. Mo- možda bi nizak nivo sačuvane rezonance u veštom iscelitelju pružio dovoljno sredstava za samoodržanje tamo gde bi telo inače propalo u takvim uslovima.“

„Besmislica!“, odbrusi Straudova.

„To nije važno. Možemo li povratiti njena sećanja?“, reče Morou. „Večni plamen ne bi išao do ovakvih krajnosti da se ne radi o izuzetno važnim informacijama.“

„Vaša preuzvišenosti.“ Straudova je zvučala molećivo. „Red Večnog plamena je nestao. Od njega je preostao samo pepeo.“

„Tebe nisam ništa pitao“, reče Morou, fokusiran na čoveka, kome je lice bolesno pozelenelo.

„Ja... ne mislim da...“

„*Marš napolje*.“ Vazduh zazuja.

Čovek prebledi i poče uzastopno da se klanja, zahvaljujući Morouu na milosti i strpljenju dok je unatraške izlazio iz prostorije, s vidnim olakšanjem na licu.

„Šta ti to kriješ?“ Morou se nadvi nad njom.

Srce joj je tuklo sve brže i brže. Nije imala odgovor.

I Straudova se nadvi, procenjivački skupivši oči. „Vaša preuizvišenosti, možda bismo, ako uklonimo čeonu režanj njenog mozga, mogli da prodremo do nekih sećanja pre nego što groznice postanu pogubne“, reče ona, zamišljeno prelazeći prstom preko Heleninog čela. „Ili bi to moglo izmeniti putanje dovoljno da stvari vrati unazad. Čast bi mi bila da održavam njene vitalne funkcije dok vi obavljate vivisekciju.“

Helena pretrnu od užasa dok je Morou klimao glavom. Straudova odstupi na stranu, podesivši svetiljku iznad glave kao da namerava da odmah počne.

„Oprostite“, dobaci tih glas, i Helena oseti nalet olakšanja da bi onda shvatila da je to rekao izdajnik Šiseo, koji je stajao sa svojom kutijom stegnutom u rukama. „Upravo sam se prisetio jedne sitnice. Postojao je izvesni general Bajard. Glava mu je bila povređena u ratu.“

„Da.“ Straudova kao da je bila razdražena zbog te upadice.

„Mozak mu je bio zalečen, ali...“, on zastade kao da traži prave reči, „to ga je odseklo od onoga ko je bio – od njegovog uma, njegovog pravog ja.“

„Da. Znamo šta se desilo s Bajardom. Nije mogao da govori. Zavisio je od drugih. Njegova žena morala je da se stara o njemu kao o detetu“, reče Straudova, pakosnim glasom.

„Naravno, izvinjavam se. To verovatno ništa ne znači.“ Šiseo se nakloni, kao da se sprema da ode.

„Čekaj.“ Straudova je sada zvučala pomirljivo. „Kad si već počeo. Reci nam na šta tačno misliš.“

Šiseo zastade. „Ne znam sve pojedinosti, ali mislim da su u poznoj fazi rata pokušali da pronađu lek za njega. Složenu proceduru uma.“

„Od strane iscelitelja ili hirurga?“ Straudova se nagnu napred.

Šiseo nakrivi glavu kao da pokušava da se priseti. „Od strane iscelitelja.“

Straudova stisnu usne. „Ilejn Bojl, pretpostavljam.“ Šiseo ponovo nakrivi glavu, bez ikakvog traga prepoznavanja na licu.

„Bila je to lična isceliteljka Luka Holdfasta. Večni plamen je bio prilično nemaran sa evidencijom, ali ime Ilejn Bojl pojavljivalo se često u poslednjoj godini rata. Izgleda da se nečim neobično isticala.“ Straudova zalupka prstima po usnama, ponovo usisavši vazduh kroz zube.

„Gde je sada Bojllova?“, upita Morou.

„Ubijena kad smo zauzeli Institut. Mislim da su njeno telo poslali u rudnike. Mogli bismo da proverimo ima li ikakvih ostataka.“ Straudova ponovo obrati pažnju na Šisea. „Šta je Večni plamen učinio s Bajardom što smatrate ovde relevantnim?“

Šiseo se ponovo nakloni.

„Za to sam saznao samo zato što su se nadali da se slične tehnike koriste u Istočnom carstvu. Rečeno mi je da isceliteljka ima poseban dar da... da ne menja samo mozak već i um. Predlagali su da uđu u Bajardov um i izleče ga iznutra.“

Raspoloženje u prostoriji odjednom se promeni, ispuni električnim nabojem.

„To bi bila animantija, a ne isceljivanje“, rekla je Straudova polako, s nevericom.

„Ne znam, reči su bile... drugačije“, reče Šiseo. „Kazali su mi da se um opire prisustvu drugog, ali ta isceliteljka je verovala da je to moguće izvesti mnoštvom malih tretmana. Poput učenja toleranciji na otrov.“